

סיפורו של קצין

שנפץ מאיגרא רמא

זכירה עמיקתא

עוד לפני חצי שנה הוא היה אלך אולסה מעצרים. לבוש בהיר, זור, בעל גוף נוקשה, היה נושא תחת זרועו תיקים ובקשות מעצר. עצירים היו נושאים אליו עיניו — מתחננות או שונאות.

השבוע ישב בצעמו על ספסל אנאשמים, שבר-כלי. פניו היו כבדו, עות בורעותיו, הוא לא העז הישיר את מבטו לעבר השופט המחזיק חיים דבורין, בפניו עמד דין. הגבר שהיה חסון וגדל-גוף פני חצי שנה, הפסיד כ-30 ק"ג וגרם ממשקלו מאז מעצרו. הוא ידל זקן שחור, שזור בהרבה בן, ועיניו היו אדומות, עמוקות וחוריות.

הוא באיגרא. ששון דורי היה צינתביעות במרחב ירקון בתל-ביב כמעט 20 שנה. כל עורכי-דין הכירוהו וידעו כי הוא נוקד והתוקפני, ודורש תמיד מעצר יריבי. כולם הוכו בתדהמה כאשר עצר ששון. בינואר השנה, אחר כך הוגש נגדו כתב-אישום על נזב עבירות של נטילת שוחד, וזו תשע עבירות של הוצאת כסף טענות שווא. הסתבר כי הקצין קשה היה מבטחו לעצירים מסור ימים לטפל בהשגת עורכי-דין ש-יצגו אותם בהליך המעצר וגם אחר כך. לפעמים היה באמת פונה לעורכי-דין ומבקש ממנו לייצג זשוד, אבל לרוב היה משלשל את כספו שקיבל מהעציר לכיסו, מבלי ששכר עבורו עורכי-דין.

בכליו נמצא פינקס מלא שמות מיספרים. זמן רב חקרה המישטרה את כל עורכי-דין שניזכרו ב-פינקסהסתרם, כדי לברר את מלוא אשמתו של דורי. כאשר הר-ש כתב-האישום ביקש דורי מ-סניגור, אורי רון, להודות בשמו בלל ההאשמות, הוא גם דאג כי חספו שנקלה, כאילו לצורך תש-יום לעורכי-דין, יוחזר במלואו למתלוננים.

במשך כל הזמן שבו טענו ה-זובע והסניגור לעונש, לא נשא דורי את עיניו. קהל המאזינים יצאה בקוצר רוח לשמוע את ה-קצין לשעבר יקום כדי לשאת את דברו האחרון לשופט. והוא אכן קם ואמר: "התגייסתי למישטרה מיד עם סיום שירותי בצה"ל, זה נדיוק 24 שנים. אבל לצורך חיי-שוב גימלאות זה כמו 27 שנים".

הוסיף דורי וסיפר:

עסקתי בתפקידים מבצעיים נב-זורים. הייתי בסיוור, בסמויה, לי-דעתי נהיה תקופה מסוימת, אבל מאז 1963 עבדתי בחקירות. לא נבחרתי את התפקידים. מלאתי כל מה שהוטל עלי במישטרה.

מאז מעצרי אני נמצא בבית-דן של איאמן. אי אפשר להעלות זאת בדמיון. אני נתון בתא צר ומצחין שגודלו 2x2. מטר וחצי מגני נמצאים שירותים פתוחים ומעלים סירחון. ורק לאחר שאדיר גי השופט התערב, ניתן לי לטייל כחצי שעה ליום, וגם זאת לא בכל יום.

אני על סף איבוד צלם אנוש. לא החלפתי מילה עם איש מאז מעצרי. אפילו השופט השומר על תאי אינו מבין עברית, ואני איני דובר גרונית ואיני יכולים לדבר. מאז פורסמה תמונתי בעיתון היו עלי איומים רבים (העד חתיפה). גם בזמן ניסוי להרעיל אותי ולהת-נכל לי. שמו לי גזק באוכל, ו-אחר כך גורע לי שבשפת האסיר רים פירוש הדבר גורדין מוות. התלוננתי על המיקרה. אבל אמרו לי שאני צריך לשמוח שלא מצא-תי עכבר.

האב אנס את בתו בת הארבע-עשרה,

כאשר אמה עוזרת לו בביצוע המעשה

תובעת פיזקל

זכותי לעשותך לזונה בכביש!

בוצעו בה עלידי אביה-מולידה ואמה-האבה. ארבעה חודשים נמשך המצב — מרגלית התגוררה עם אביה ו-אמה, ושימשה למילוי תאוותיו של האב בכל עת שחשק בה. במ-שך כל התקופה הזו היתה האם נוכחת בחדר, ואף עודדה את בע-לה לבעול את בתה.

כתב-האישום מייחס לבני הזוג מעשי אינוס בנסיבות מחמירות, עבירות שעונשה עשרים שנות מאסר. בבקשה למעצר עד תום ההלי-כים ביקשה התובעת, כי השניים ייעצרו עד תום המישפט, כדי למנוע את האפשרות שהאב יח-זור על מעשהו עם אחת הבנות האחרות בבית. זאת מפני שהוא כבר איים, במאסר שעבר, כי רצונו לשכב עם כל בנותיו, והאם שיחפה עימו פעולה, בחוסר לב ורחמים, במעשה גילוי-העריות הנורא.

המישפחה גרה במושב במרכז הארץ, ולה שתי בנות באותו בית. באחת הדירות מתגוררת האשה המבוגרת, עם 21 הילדים, ובדיר-הה השנייה מתגורר האב עם ה-אשה הצעירה.

לפי כתב-האישום הכריז האב, ביום אחד בחודש מארס השנה, כי הוא רוצה לבעול את כל בנר-תיו. האשה הצעירה הציעה כי הראשונה בתור תהיה מרגלית * בת ה-14 וחצי, שהיא גם בתה.

מרגלית לא ידעה על המזימה, וכאשר המזינו אותה הוריה להת-גורר בחדר-השנה שלהם הסכי-מה. יומיים-שלושה אחרי שעברה לגור עמם, הוציא האב את אשתו מהחדר, סטר למרגלית על לחיה ואמר לה שאם לא תסכים לשכב איתו יהרוג אותה בסכין. כאשר גילתה התנגדות שרט אותה ב-צווארה ואנס אותה.

למחרת, בשעת צהריים, קראה האם למרגלית והורתה לה לגשת לאביה. מרגלית סירבה בתוקף. אך אמה שיכנעה אותה כי המדר-בר בשיחה לילדה הילדה נענתה לבקשת האם והלכה עימה. הפעם, בנוכחות האם, אמר ה-אב לילדה כי אמה מסכימה ש-הוא יקים איתה יחסי-מין. "והוא יעשה כל מה שהוא רוצה, כי אני הפרי שלו וזכותו לעשותו" זונה בכביש" — כך תיארה הילדה את דבריו.

כאשר נגע בה האב החלה מרג-לית לצעוק במלוא גרונה. האב תפס אותה וסתם את פיה. האם ניגשה ופתחה בכוח את רגליה של הילדה, ועזרה לאב לשכב עם בתו.

אחרי הפעם הזו המשיכה מרג-לית להתגורר בחדר הוריה. היא לא העזה יותר להתלונן או לב-כות. היא היתה עדיין, לדברי כתב-האישום, תחת ההגלם של המכות, התקיפות והאיומים ש-

* השם בדוי.

אבא ואמא אנסו אותי

התובעת, הד"ר דרורה פלפל, היא ותיקה במיקצוע. אבל אפילו היא הולדעות השבוע, כאשר חיב-רה את כתב-האישום נגד בעל ו-אשתה. היתה זו הפעם הראשונה שנתקלה במיקרה שבו אב אנס את בתו הקטנה, כאשר אמה, אשתו, עוזרת לו באופן פעיל להתגבר על התנגדותה.

המישפחה, ששמה נאסר לפיר-סום, כדי לא לפגוע בנאם הקטי-נה, היא מישפחה מייחדת במי-נה. האב, יליד תימן בן 54, נשוי לשתי נשים. האחת בת גילו וה-שנייה, הנאשמת גם היא בתיק זה, היא האשה הצעירה, בת 35, לאב יש 21 ילדים משתי נשותיו.

מאז אותו מיקרה הפסקתי לא-כול. אני אוכל רק מה שאשתי מביאה לי מהבית. עוברים עלי ימים שלמים בלי מזון ובלי מים, מתוך פחד. (קולות בכי נשמעים מתוך האולם, אשתו של הנאשם מנסה את עיניה בדיחה).

למרות כל מה שעשיתי אני נש-בע כי מעולם לא מעלתי בחקירה אותה ניהלתי. איני אומר שמגיע לי פרס, אבל כל המישגים שלי נבעו מכך שתברים פגו אלי ביגלל בניהם שהסתכסכו, וביקשו שאדאג להשיג להם עורכי-דין שייצגו אותם. השוחד שקיבלתי זה עבור הריצות הללו שעשיתי.

ג'וק כפה. לא היה לי כוח לנהל מישפט ארוך ומייגע, ש-היה גורם סבל נוסף למישפחתי ולי. איבדתי ותק של 27 שנים ב-מישטרה. מישפחתי גרה בצריף מרוחק שאין לידו שכנים. כל שנותי חסכתי בקופת-גמל, והס-כום של כ-60 אלף שקל שהצט-בר שם הוא הסכום היחיד שנותר ל-מישפחתי.

אדוני! ראה בהרס הטוטאלי ל-מישפחתי ולי. אין מי שיתפקד בי-בית. אני מוכן להישבע. אדוני, כי איש לא ביקש ממני לחבל בחקיר-רה. הייתי מתרוצץ בזמני החופשי, בערבים ובלילות, כדי לעזור ל-אנשים.

צרימי היה פתוח לכל אחד, וזה הגיע עד אבסורד, שכל מיני אנ-שים שאכלו אצלי וישנו אצלי, אמרו שהם לא מכירים אותי כ-אשר התבקשו להעיר.

לתענוגות חייו ולתשלום חובותיו ממישחקי-קלפים. כך נפל קורבן למעללי שישה קשישים וקשי-שות, שהצעיר ביניהם הוא בן 63 והקשיש בן 90 שנה. כך כתב השופט אורי שטרומן בגזר-הדין שחזק לניסים איסטמבולי, ושלח אותו למאסר בפועל של שנתיים, ועוד שנה מאסר על-תנאי.

"במדינתנו נעל-נסיון לפרוש רשת-הגנה לקשישים, כדי שלא יהיו קורבן למצוקה חומרית, על-ידי הבטחת קיצבת-זיקנה וזכויות סוציאליות. ימים רבים עובד ה-קשיש מנעוריו ועד זיקנתו, כדי להבטיח את עתידו הכלכלי, ו-איסטמבולי יחד עם דודתו החליטו להוציא מהזקנים את כספם בתח-בולות שונות. הם היו שוכרים מר-נית גוסעים לאיזור השרון, ש-איתרו מראש את בתיהם של ה-קשישים, והיו נכנסים אליהם בתו-אנות שונות. פעם הציגו עצמם כעובדים סוציאליים של העיריה, ונכנסו לדירה כדי לבדוק את מצבו של הקשיש. בפעם אחרת טענו כי נשלחו על-ידי העיריה לנקות את הדירה.

בשישה מיקרים כאלה גנבו מ-הקשישים כסף מזומן שהיו באר-ציהם ובבתיהם. החל מסכום של 70 שקלים במקום אחד, ועד 5000 שקלים במקום אחר.

כסף צמוד. הסניגור, סמי יו-נה, ניסה לשכנע את בית-הדיש-פט להקל בעונש, כי שולחו הוא בעל עבר נקי, הודה מייד בכל העבירות שיוחסו לו, ובעצם פותה

אדוני, הוריתי לעורכי-דין שלי להודות בשמי בכל האשמות. אני יודע שטעיתי, ואני מתחרט. כך. אני כבר אבוד לחלוטין. ב-בית-המעצר מהלכים עלי גזקים. ביקשתי שיעשו ריסוס. היום הת-עוררתי כי טייל לי ג'וק על הפה. בנוכחות שני שוטרים שליוו אותי בזריקה עלי סיגריה בוערת מבין האסירים. בבית-הסוהר לא תהיה לי כל הגנה, כל עבודתי היתה תמיד עם עבריינים, והם יחפשו אותי — חיי בסכנה!

אנא, חוס עלי, תן לי סיכוי בעתיד הלא רחוק.

עד כאן דברי דרורי. השופט דבורין נעץ בו מבט רגע ארוך וקבע כי מאחר שהמיקרה הוא בלתי-רגיל, ייתן את גזר-הדין מאוחר יותר. השבוע גזר השופט שלוש שנים וחצי מאסר בפועל על הקצין.

דרכי חיים

אל תשליכני

לעת זיקנה

הזוג הצעיר גנב מקשישים

ובית-המישפט חורה דהה

נפצות את הקשישים

"הנאשם, בחור כבן עשרים, יחד עם דודתו, גם היא צעירה, חודר בעורמה לבתי-קשישים וגו-זל את ממונם, כדי להשתמש בו

לעבירה עלידי דודתו הצעירה. אבל השופט מצא כי במיקרה זה ההרתעה של עבריינים בכוח חשובה גם היא עד מאוד. "העני" שה מיועדת גם להרתיע אחרים מלהשיג שלל בבית ישישים או ישישות חסרי-אונים, נגד מעללי-הם של צעירים חסרי מצפון ותא-בי בצע." אמנם זוהי הרשעתו ה-ראשונה של הנאשם. הסכים השו-פט, אך הוא ביצע את העבירות, שהיו מתוכננות וחוזרות על עצ-מן כחודש ימים. בלי שמצפונו יציק לו ויאמר לעצמו חדל."

וכך, מילבד העונש, חייב השו-פט את איסטמבולי לפצות את קרובותיו כך:

למר אלוה בבא — 700 שקלים.

למר ברנרד ליבוביץ — 5000 שקלים.

למר שלום מזרחי — 300 שק-לים.

למר מרדכי שלינגר — 2000 שקלים.

לגברת מריה דודיס — 70 שק-לים.

לגברת דינה גולדמן — 150 שק-לים.

כל הסכומים הללו צמודים מיום ביצוע העבירה.

התיישובות

ניקוי האזרונות

בפרשת בשרי-הפיגועים

חיה מעורב גם מושב נהלל

— והמושבניקים החליטו

זטהר את האווירה

כאשר שמע שמואל (ביבי) גר-שוני, שבעיקבות המלצתו של מז-כיר תנועת-המושבים, אריק נחמ-קין, מונה שמואל מקלר למוזכר איגוד משקי עופות לרבייה, רתח מזעם. בהלל היו שמעות בתוך לעסקיו של מקלר, וביבי איים פרשת פגריה-עופות, שנמכרו ל-איטליות בכל רחבי-הארץ. מקלר לא סולק — והפרשה התפוצצה, כשהיא גוררת את נהלל עמוק ל-תוך הצחנה.

עוד לפני שהתפוצצה הפרשה, היו בחירות להנהלת-המושב. בד-רך-כלל לא נהגו אנשי הציבור המתגוררים במושב להצביע ב-בחירות הללו. אך הם שמעו שיש סכנה להמשך שילטונם בנהלל, ואריק נחמקין, עמוס הדר ותומ-כים גייסו את אוהדיהם, והכריעו את הכף בבחירות להנהלה. תומ-כיו של מקלר זכו לרוב. כך נב-חרו אמנון הדר, בנו של ח"כ ה-מערך עמוס הדר, שהוא קרוב מישפחה של מקלר, בן-ציון וולף, שהוא שותפו של מקלר, יהודה שפירא, שהוא קרוב-מישפחה אחר של מקלר, ויואב בנטוב, שהוא חברו הטוב ביותר.

זמן קצר לאחר הבחירות הללו התפוצצה הפרשה, והיום שמואל מקלר הוא אחד הנאשמים העיק-ריים בפרשת בשרי-הפיגועים. נהלל התחילה תסיסה נגד ההנ-לה. לפני חודשיים התקיימה פגישה של מתנגדי ההנהלה, וב-עיקבותיה פנה אחד המושבניקים, יוסף אורי, אל רשם האגודות, ו-טען כי הבחירות להנהלה לא היו חוקיות. הרשם פסק שהטענה מוצדקת, אך ההנהלה לא נכנעה בקלות. היא הודיעה שהבחירות על כל דקדוקיהן, יערכו בפעם אחרת, ואילו הפעם אפשר להס-תפק בכך שאסיפה כללית של תושבי נהלל תאשר את כשרותה של ההנהלה הקיימת עלידי הצ-בעת אמון.

אך באסיפה הכללית נגרמה ל-הנהלה הפתעה מרה. רוב עצום של תושבי נהלל הצביעו איראמון, ובעיקבות כך נערכו בחירות חד-שות להנהלה. הפעם לא העזו אריק נחמקין ועמוס הדר להביא את תומכיהם, ולפני כחודש נבחרה בנהלל הנהלה חדשה, ש-נכלל בה רק אחד מחברי ההנהלה הקודמת.